

Les Marmarole

La Fondazione Giovanni Angelini, amb seu a Belluno, organitza anualment un curs de geografia que enguany tingué lloc a la petita i preciosa ciutat de Pieve de Cadore, famosa per ser el lloc on va nàixer el pintor Tiziano. S'hi impartiren un seguit de conferències molt amenes sobre assumptes diferents: geologia dolomítica, explicada pel professor Danilo Giordano, home de bona pasta, didàctic i clar; aspectes de botànica impartides pel professor Cesare Lasen, home de memòria prodigiosa i una gran capacitat analítica de les diverses vegetacions, paisatge i florística; i finalment, una dissertació molt interessant sobre la foresta vetusta de Somadida, cèlebre bosc que serví, des de molt antic, per bastir els fonaments de la ciutat de Venècia i, també, per armar els pals majors de les naus venecianes.

La conjunció entre coneixement del territori dolomític i l'esport de l'excursionisme es produí l'en-

L'ANTELAO ÉS UN MASSÍS ENIGMÀTIC, ASIMÈTRIC I AGREST DIFÍCIL DE PUJAR SITUAT AL NORD-EST D'ITÀLIA

demà quan, seguint el curs de la vall d'Öten, camins plens de detritus –roques fracturades– i escoltant les explicacions de l'expert botànic i del coneixedor de la geologia, a més d'altres amenitats de fauna i històries locals, començà la pujada cap al costat de l'Antelao.

Mentrestant, a mà dreta teníem les meravelloses muntanyes del sistema de la Marmarole, roques abruptes de tonalitat clara que meravellen la mirada.

Les Marmarole són muntanyes que pertanyen a les Dolomites septentrionals. No són pas gaire conegudes i la finalitat del curs era donar-los un nou valor paisatgístic i naturalístic.

A mà esquerra, veuguérem l'Antelao (3.263 metres) que és un massís

dolomític majestuós, amb quatre cims que, per la seua alçada, és la segona muntanya més alta de les Dolomites, darrere de la Marmolada. La impressió general del paisatge és forta: l'element que més cridava l'atenció era la fracturació de roques. Ens assegüem a ple sol, amb la glacera de l'Antelao al davant per fer una mossada després d'una ascensió llarga, lluminosa, frapant i fatigosa.

L'Antelao és un massís enigmàtic, asimètric i agrest. Díficil de pujar, presenta una presència inquietant i meravellosa, sobretot al capvespre, quan arribats al refugi de Sant Marco (petit, encantador i obert a la Vall de Sant Vito) el veiem al davant mateix, a mà esquerra en la seua aspresa admirable.

A la nit, els excursionistes, més aviat amuntegats en les sales del refugi, en un perfecte silenci fosc, dormien, llevat d'un servidor de vostès, escriptor de cròniques de diari, que no pogué aclucar l'ull, amb revençillades de mal de panxa que rememorà, en un vertigen assolador, la seua vida recordada, en especial, la infantil, assolada per un fet luctuós que condicionà la seua vida.

De matí, prosseguíem la caminada vers el Sorapis fins a descendir al bosc de la Somadida, ample, amb vessants de faigs molt alegres, d'un verd molt suau i uns camins tamiats de fulles.

En arribar al càmping, després d'una dutxa llarga i intensa, la son colgà els nostres ulls d'una calma sense somnis.